

מסרים לכל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

'ויעתר לו ה' (כה', כא')

תפלה. אם היינו מודעים לכוחה של תפלה אמיתית, כל החיים שלנו היו נראים אחרת. אברך תלמיד חכם הגיע לביתו של הגאון הרב חיים קנייבסקי שליט"א עם ילדו בן השבע, וביקש מהגאון לשמוע את סיפורו. ילד זה הלומד באחד מתלמודי התורה בבני ברק, חלה ל"ע במחלה הידועה. בשלב מסוים כאשר היה ברור שצריך להתחיל בטיפולי ההקרנות, סיפרו ההורים לילדם שבעקבות ההקרנות שהוא אמור לעבור יישור כל השיער מגופו. הילד לא נבהל מיודע מה, אבל לאחר זמן קצר פרץ בבכי מר, ואמר להוריו על שיער הראש לא איכפת לי. אבל כיצד אוכל להמשיך ולהיקרא ילד יהודי ללא פיאות? ובכה בכי תמרורים.

הילד כך המשיך האב לספר, היסב פניו אל הקיר ופנה את ה' בתפילה נרגשת: אבא רחום אני בטוח שכל מה שאתה עושה עמי לטובה אתה עושה. אני בטוח בכך. אין מי שמרחם עלי יותר ממך, כך גם אמרו לי אבא ואמא. לכן אני מקבל באהבה גמורה את המחלה שהבאת עלי ומוכן לגשת לטיפולים הקשים בלב שלם. כי בטוחני שגם שם לא תעזבני ולא תטשני, אתה תהיה שם תמיד ותשמור עלי. אני מוכן להקריב גם את שער ראשי למרות שתהיה לי בכך בושה איומה ונוראה. הכל אני מוכן. ממש הכל. אבל הפאות?

וכאן פרץ הילד בבכי נורא. הפאות כיצד אוכל לוותר עליהן? הלא זו צורתו של ילד יהודי, ואני רוצה להמשיך ולהיות כזה. אני מבקש ומתחנן לפניך אבא שבשמים שתשאיר לי לפחות את השיער של הפאות. שהפיאות לא ישרו במהלך ההקרנות. כך התפלל הילד שעה ארוכה, והתמוגג מבכי, ואנחנו ההורים עמדנו מן הצד ובכינו יחד אתו. ממשיך האב לספר לרב. והנה הוא מצביע על ילדו, הנס הלא יאומן הזה התרחש!

הבאתי לכאן את הילד כדי שהרב יראה במו עיניו את פלא הפלאים הגדול שעשה אתו הקב"ה ורחם אב על בנו האזין לתפלתו שיצאה מלב טהור.

כל השיער של הילד נשר, ורק הפאות נותרו על כנן כבראשונה.

האב סיפר בהתרגשות, שהרופאים ממש לא האמינו למראה עיניהם, ואמרו שמקרה כזה לא זכור בהיסטוריה הרפואית.

גם הרב קנייבסקי התרגש למשמע הסיפור, וקרא לבני ביתו שיבואו לראות את הילד.

אין זו מן החכמה הגדולה לשמוע סיפור מדהים ועוצר נשימה שכזה על הילד החולה ולומר: כן בוודאי דבר כזה מסוגל לעשות רק ילד שליבו טהור. אבל אנחנו שכל כך הסתאבנו בחטאינו? **כל אחד יכול!!!**

(עלינו לשבח)

לרפואת חוה הדסה בת חנה עלטה / בתיא בת רומיה / דוד בן יונה. מור בת סימה/שילה בת נעמי

לרפואת בלוריה בת עלו / אברהם בן בלוריה /מנשה בן אברהם / נאוה בת מרים / נתנאל בן עמונאל

תאיר בת אשר.

פינת ההלכה

פירות וירקות בסיום שנת השמיטה.

א: שנת השמיטה הסתיימה בראש השנה תשס"ט לפני חדשיים.

ב: החל מצום גדליה שעבר הותרו כל מלאכות הקרקע, חרישה זריעה, קצירה, וכדו' ואפשר לטפל בגינות הנוי כמו בכל שנה.

ג: ירקות שנזרעו באיסור בשמיטה אסורים עדיין באכילה (איסור ספיחין) למרות שנגמרה כבר שנת השמיטה, לכן צריך עדיין להקפיד לקנות ירקות בחנויות שמיטה

ד: כשיגיעו לשוק הירקות שנזרעו בתשס"ט ניתן יהיה לקנות ירקות בשוק ללא השגחה מיוחדת לשנת השמיטה.

ה: החל מיום ראשון הקרוב הבעל"ט, ניתן יהיה לקנות את הירקות הבאים בחנויות רגילות: תרד, תות שדה, שעועית תרמילים, שמיר, שומר, בצל ירוק, חסה, חציל, מלפפון, סלק אדום, סלק עלים, פטרוזיליה עלים, צנונית קולורבי, קישואים.

ו: כל פירות החורף שייכים עדיין לשנת השמיטה, וצריך לקנות רק ממקומות שיש עליהם השגחה.

גיל הבגרות / חלק ה'

שאלות של הורים לילדים בגיל הבגרות.

ש: הבן שלנו הוריד את הכיפה איך עלינו לנהוג?

ת: כפי שאתם יודעים הילד לא מוריד את הכיפה בבת אחת, קודמים לכך הליכים שהולכים ומתעצמים בהדרגה. בשלב הראשוני, הכיפה נעשית קטנה יותר והיא נשכחת 'במקרה' לעיתים קרובות 'באין שהוא'. וכשמעירים לו הוא עונה 'הא כן' והולך לשים כיפה. בשלב שני, כשמעירים לו שאין לו כיפה הוא עונה באדישות: 'אז מה, עוד מעט...' וזה בנוסף להתנהגויות נוספות: בשבת הוא מתקשה מאוד לקום לתפלה, ואחרי הרבה הערות הוא מגיע... באמצע קריאת התורה. גם כשהוא כבר מגיע הוא לא בדיוק מתפלל, הוא הרבה בחוץ, וכך בהדרגה הוא מוריד מעצמו הרבה מחויבויות.

למה בהדרגה? א: כדי שהוא יתרגל. ב: כדי להרגיל את ההורים למציאות חדשה שלא 'יפלו מהכסא' כשיוריד את הכיפה. את השאלות אנו צריכים לשאול כשהילד עדיין קטן: מה לעשות כדי שלא יוריד את הכיפה. כשהוא מוריד אותה כבר, זה מאוחר מדי. כדי להבין למה ילד בוחר בצורת חיים אחרת צריך להבין 'מה עובר לו בראש בגילאים האלו.

* כמו שאמרנו בגיל הבגרות הנער מתנער מאחריות. שמירת מצוות מחייבת אחריות, וזה לא מתאים לו.

* בגיל זה, הוא בודק הכל, ולא מקבל כנתון מה שאומרים לו, הוא לא מוכן לקיים מצוות רק בגלל ההורים.

* בגיל זה חושבים ש"כל הנוצץ הוא זהב" (גם אם זה חלודה), הפיתויים בחוץ ובבית (טלוויזיה, כבלים, אינטרנט) רבים מאד, וצריך להיות מחושל מאד כדי לא ליפול. אל תצפו שבמקום שמבוגרים (וטובים!) נופלים הצעירים לא יפלו.

* הנער מבולבל, מחפש את עצמו, מחפש דמויות להערצה (זה יכול להיות שחקן, זמר או להיפך רב).

איך נפתור את בעיית האמונה של הילד?

ובכן, הורים שמודעים לעניין מפתחים קשרים מעולים עם הילד עוד לפני גיל הבגרות. כשמפתחים יחסי תקשורת נאותים, כשמקבלים אותו כמו שהוא בלי השוואות לאחרים, כשמסמכים בו ואוהבים אותו, יש סיכוי להשפיע עליו, ויש סיכוי שיקבל מאתנו בגיל הבגרות.

צריך לענות לשאלותיו בלי לפחד. (דוג': אם יש אלוקים איפה הוא היה בשואה?, איפה הוא היה בפיגוע?...) ילד שמקבל תשובות מספקות מבין שיש דברים "למעלה מן השמש" והאמונה שלו מתייצבת. צריך לחסוך ממנו את הפיתויים הנוצצים, לדאוג שיהיה בחברה חיובית, ויעריך דמויות חיוביות.

אחרי הכל להתפלל ושוב להתפלל לה' שנצליח.

(המשך בשבוע הבא) **שבת שלום! שושנה**

סיפור לשבת

"לטהר אתכם מכל חטאתיכם"

הרב יונה לבל פסע ברחוב הפריסאי בדרכו למקווה, ושוב - כמו בכל בוקר בחודשים האחרונים - צץ מולו הכומר, גלימה שחורה לגופו, צלב על חזהו, ומילה אחת בפיהו: "בונז'ור" (שלום). "תגיד לי, מה אתה רוצה ממני?" פנה אליו הרב בעברית בשאלה של התמרמרות. והכומר שחיקה לרגע זה השיב: "יונה, אתה לא זוכר אותי?!" הרב עמד נדהם, לתשובה כזאת ועוד בעברית הוא לא ציפה. "לא, אני לא זוכר אותך". הכומר חייך ואמר לו "יונה, איך שכחת?

אני שימעלה צולמן, חברך לספסל הלימודים בחיידר "זרע אברהם". הרב יונה קפץ כנשוך נחש. "שימעלה, אלו אותן פנים. לא ידענו להיכן נעלמת פתאום, עשרים וחמש שנה לא ראיתך".

"היום קוראים לי האב מרסל אונרו. שלום עליכם". אחרי לחיצת ידיים החל לספר: "מזלך שפר עליך יונה, אתה לא עברת את מה שעברתי. אתה בודאי זוכר שהתייתמתי בילדותי. אבי נפטר, אמי הענייה לא הצליחה להתמודד עם חייה הקשים. שליחי המיסיון בירושלים חיפשו את מי לפתות לעבור על דתו, הם פיתו את המשפחות העניות ע"י מתן כספים ומתנות. גם עלינו התבייתו - אחים שלי לא התנצרו אבל פרקו מעליהם עול תורה ומצוות, אותי שלחו למכללה נוצרית בפריז כי קלטו את הכשרונות שבי בתום המסלול הארוך של לימודי הכמורה הפכתי לכומר קתולי בכיר המנהל כנסיה בפריז. כבר כמה שנים אני חי את חיי בשקט ובשלווה ונהנה מתנאים גשמיים מצוינים, וייתכן שכך הייתי יכול לעבור את כל חיי. אבל מאותו יום שראיתך לראשונה אין לי רגע אחד של מנוחה..., אתה מזכיר לי את ימי הילדות הטהורים שלי... מה עושים יונה, איך יוצאים מהפלונטר?" דמעות זלגו מעיניו. הרב לבל מזדעזע עד עמקי נשמתו. מי היה מאמין שחבר מהכיתה ימיר את דתו...

"שימעלה, אני הולך כעת למקווה בוא איתי לשם, זה ישפיע עליך לטובה..." הכומר טבל במקווה במשך חצי שעה כשאילו חדל לבכות. "תודה לך יונה, עשית לי טוב בנשמה".

הכומר והרב המשיכו להיפגש בבקרים. יום אחד סיפר הכומר לרב שבבניין הראשי של הכנסייה מצוי המקווה של רבנו תם, ויש באפשרותו לטבול במקווה זה בכל בוקר.

בעקבות השיחות ביניהם התחיל הכומר לקיים מצוות בסתר ולהתרחק מחיי הנוצריים. לא ארכו הימים והכומר הצליח לעזוב את הכנסייה ולחזור לחיק העם היהודי. הוא הקים בית ועלה לארץ ישראל. היום הוא יהודי חרדי לכל דבר, נולדו לו שישה ילדים לתפארת, וחיי מלאים תורה מצוות ומעשים טובים. שכניו אינם משערים בנפשם כי השכן דובר הצרפתית הוא כומר בכיר לשעבר. "מי יודע" אומר הרב שמעון צולמן "אולי זכותו של רבנו תם והמקווה שלו שבו טבלתי היא שעמדה לי".

שבת שלום.